

Neden?

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّم عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Mümin kardeşlerim,

Rabbimizin dünyasında, onun kulları olarak yaşıyoruz. Sıkıntılarımız, hani denir ya, boyumuzu aşacak kadar çoğalmıştır. Dertliyiz, kederliyiz. Allah kalplerimize sekinet, gözlerimize basiret, bedenlerimize sıhhat ihsan eylesin. Âmin.



Şu gördüğümüz kâğıt, hepimizin bildiği tapu senedir. Bu kâğıtta ne yazıyorsa o, o kişinin kabul edilir. Böyle bir teamül insanlığın eskilerinden beri vardır. Tapu senedi belge anlamına gelir ve üzerinde ne yazıyorsa kişiye ait olduğunun belgesidir. Şimdi size gösterdiğim bu tapu senedini boş olarak internetten aldım, üzerinde herhangi bir bina veya arsanın adresi yazmıyor. Fakat ben kalemi elime alarak adımlı-soyadımlı, kimlik numaramı ve sonra da İstanbul'da, Sultanahmet'teki Topkapı Sarayı'nın arazisinin bu tapu senedini elinde bulundurana ait olduğunu yazacağım.

Buyurun tapu!

Beş yüz küsur sene önce inşa edilmiş ve Sultan Mehmed'in arazisi olduğu belli bir yerde saray var, ben bir tapu kâğıdına adımlı, soyadımlı ve gayrimenkul olarak da o sarayın ismini yazıyorum. Sarayın benim olduğuna kim inanır? Yüz tane bile belge doldursam sadece kendimi gülünç duruma düşürmüş olmaz mıyım?

Bu örneği anladıysak Allah, biz ve dünya hayatı denen şeyi de kolaylıkla anlayabiliriz demektir. Biz bu dünyada, nefeslerimiz bile bize ait değilken dünyanın tamamına hükmetme iddialı çıkışlar, kabadayılıklar, görkemli laf parçalamaları nasıl yapabiliriz? Allah'ın mülkünde, Allah'ın kullarıyız. Hayat onun ve hayatın içindeki her şey de onundur.

Her şeyi yanlış anladık. Üç asırdan beri insana hastalık olarak bulaşan ve insanı tanrılaştırma illeti olan hümanizm bize de sirayet etti. Fani dünyada ebedî kalacağımızı zannediyoruz.

Bir gün Harun-ı Reşid'in huzuruna çıkan Behlül Dana, Asya'nın bu en büyük hükümdarına kim olduğunu sormuş. Harun-ı Reşid, "müminlerin halifesi ve bu sarayın sahibiyim" cevabını verince ona

bu sarayı nereden bulduğunu sormuş. Harun-ı Reşid, kendisinden önceki hükümdardan kaldığını söyleyince de şöyle bir karşılık vermiş: “Madem o birinin oluyordu, sana nasıl kaldı? Sen başkasına bırakacağın şeye ‘benim’ niye diyorsun?”

İşte hayat budur. Toprağın üstünde yürümek, tutunduğun dalın güçlü olması ama Allah’ın mülkünde ve onun kulu olduğunu hiç unutmamak gerekir.

*

Üst üste dinlediği facia haberleriyle bunalan, evine kapandığı için stres üstüne stres yaşayan, ne olup bittiğine ve bütün yaşananların nedenine akıl erdiremeyen mümin kardeşlerim,

Allah ve Peygamberi, bize kesinlikle yanlış bilgi vermemiştir. Dedikleri kesinlikle doğru çıkmıştır. “Kalelere sığınmış olsanız bile, Allah yazdığı anda, ölüm gelip sizi bulacaktır” buyrulmuştu, aynen böyle olmaktadır. Batılılar dünyaya tapındıkları ve batık hayatlar yaşadıklarından bizi de hastalıklarına duçar etmişler, biz de yanlış düşünme furyasına kapılmış ve dünyayı ebedî sürecek zannetmişizdir.

Bugün bütün dünya acı içerisindedir. Fakat biz bütün dünyayı konuşmuyoruz; kelime-i tevhidi söyleyen ve ahirete iman eden, nefeslerinin sayılı olduğunu kabul eden, son sözü her zaman Allah’ın söyleyeceğini bilen, Allah dilerse bir ton çekecek feli bir miligram bile gelmeyecek mikropla yere serebileceğini hazmetmiş olanlara konuşuyoruz.

Kelime-i tevhidi söylemenin bize ne yapması gerekirdi? Kur’an niye okunuyor? Niçin morallerimiz çökebiliyor? Hasta olmadığımız, bela bizi bulmadığı hâlde hastanelerde inleyenler gibi biz niye moralsiz kalıyoruz?

Bu ‘neden’ sorusunun cevabını bulmalıyız.

Rabbimizden niyazımız odur ki bulutlanan gözlerimize basiret, kilitlenen kalplerimize açılma nasip etsin. Müminler olarak kardeşçe yaşama zevkimizi bize iade etsin. Âmin.

*

Şu dünya, herkesin geldiği gibi gideceği bir dünyadır. Dünyada güneşin olduğu ne kadar tartışılmaz doğruysa bu gerçeğin ebedî olmadığı da o kadar doğrudur çünkü bir gün yok olacaktır. Güneşin var olduğundan çok daha gerçekçi bir söz ise şudur: “Her şey bitecek, sadece Allah kalacaktır.” (Rahman suresi, 27. ayet)

Bu bilinmediğinde, ölüm kendisine gelmeden ölecek kadar moralsiz kalmaya mahkûmdur insan. Dünyanın en büyük gerçeği budur: Allah’tan başkası ebedî değildir, gidicidir. Fakir de zengin de doktor da gidecektir; nereye gidecekleri ise mümin ile kâfir arasındaki farktır.

Allah, bu dünyada yaşayan kullarını muhakkak imtihan edecektir. Çünkü dünya çok bunalıp yazlığa geldiğimiz bir yer değildir. Dünyaya geliş sebebimiz, cenneti kazanabilecek işler yapmaktan ibarettir. İmtihan edilmek insanoğlunun kaderidir, imtihandan kaçabilmenin tek yolu doğmamaktır. Anasından doğan birinin hiç kaçacak yeri yok, mutlaka ağlamak kaderinde vardır. Belaların peşinde koşacak akılsızlık gösterilmeden, Allah’tan rahmetini ve ihsanını isteyerek yaşamak ama belaların geleceğinin de dünyanın değişmez kaderi olduğunu bilmek gerekir.

Hangimiz kâinatın efendisi Resûlullah sallallahu aleyhi ve sellemden daha güzel bir dille Allah’tan rahmetini istemiş olabiliriz? Hangi insan cennetin duvarında, o yaratılmadan binlerce sene önce adı yazacak kadar talihlidir? Bu dünyaya bir anneden doğup gelen herkes gibi o da sınanmış, eziyet ve işkence çekmiş hem nasıl çekmiştir. İnsanın sınanması bazen bol nimet verilerek olur; aile, mülk, tarla, ev, para, makam... Bazen psikolojik sorunlar ve endişelerle sınanır. Diktiği fideler meyve vermez. Herkes illa sınanacaktır. Bundan bir kişi muaf olsaydı dünya ve ahiretin efendisi olan Peygamberimiz

aleyhisselam olurdu o. O da çileler içinde yaşayıp o çilelerle öldü. Kim onun saçında bir tel kadar kıymetli olabilir ki Allah'tan daha fazlasını bekleyebilsin?

Yanıldığımız nokta şudur: Burası dünyadır, cennet değil. Cennet yaptığını zanneden, kendini kandırmaktadır. O evdeki dükkü mutluluk, işyerindeki coşku, sokaktaki neşe, oturduğun koltuğun forsu gittiğinde öyle bir üzülürsün ki birkaç sene boyunca sürdürdüğün keyif keşke olmasaydı diye düşünür, bugünkü sıkıntının ona değmeyeceğini kendi kendine söylersin. Rahat eden, bu dünyanın gerçeğini tanıyandır.

Ashab-ı kiram dünyayı böyle tanıdıkları için acı, sıkıntı, ölüm onları yıkmadı. Dertler üst üste geldiğinde antidepresan hapını çare olarak görmeyen bir hayat anlayışları vardı çünkü "innâ lillâhi ve innâ ileyhi râciûn" diyor, Allah'tan geldiklerini ve ona gitmekte olduklarını biliyorlardı. Bu sözü onlar söylediklerinde rahatlığı buluyorlardı, bizse cenaze gördüğümüz zaman ölüye rahmet olması için aynı cümleyi söylüyoruz. Hâlbuki kendimiz içindir; ölüm bizi yıkmasın, hastalık çökertmesin, algı oluşturulup zihnimiz perişan olmasın diyedir: Allah'ın onu hiç yoktan var ettiği, dilediğinde de dilediği gibi geri alacağını düşünür ve insan olarak da üzerine düşenleri yaptıktan sonra artık dertlenmez.

Belalara karşı bütün insanlardan daha fazla tedbir almakla yükümlü olan, Müslümanlardır. Bir virüs endişesi varsa ilk önce Müslüman o dertle ilgili önlemi alacaktır. Çünkü o bilir ki virüs denen şeyi de yaratan Allah'tır, kulu ile virüsü karşılaştıracak olan da Allah'tır, tedbir almasını isteyen de Allah'tır ve ben de Allah'a itaat etme sözü vermiş olan kulum. Böylece mümin, üzerine düşeni yapar. Mümine bir daha ilaveten "tedbirli olması ve virüsün ona bulaşmamasını" söylemeye hacet yoktur. Mümin zaten hazırlanmıştır.

Mümine bir sağlık kuralı öğretildiğinde itaat eder. Doktorun sözünü müftünün sözü gibi dinler.

*

Ebu Ubeyde bin Cerrah radiyallahu anh, daha dünya hayatını bitirmemişken Allah Teâlâ'nın ona cennete gireceğinin garantisini vermesine ve Peygamber aleyhisselamın yakınında bulunmasına rağmen, Amvas taununda (veba) şehit olmuştur. Öyleyse bu türden musibetlerin kâfirler için olup bizde görülmesinin anlamsız olduğunu söyleyemeyiz. Allah, onları helak için yok edilmelerini murat etmiş olabileceği gibi mümini de eziyetle günahlarından arındırarak huzuruna almak istemiş olabilir. Allah'ın işine kul karışmaz, kul tedbirini alır. Ağlar, sızlar, ilaç kullanır ama Allah'ın işine karışmaya cüret etmez. Buna tevekkül ve teslimiyet diyoruz.

Virüs belasının kâfirlere Allah'ın azabı olduğunu söyleyenler var, virüsün Allah'ın azabı olduğu sözünün yanlışlığını savunanlar var. Azap değilse rahmet mi bu? Allah'ın nesidir bu; şimdi bunu konuşma zamanında değiliz esasen ancak azap olduğunda şüphe etmemek lazımdır. Müslim'de geçen hadis-i şerifinde Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem, Aişe anamıza, "Allah vebaları eski milletlere azap olarak gönderiyordu" buyurmaktadır. Dünya onundur, virüsü de okyanusu da o yaratmaktadır.

Allah'ın azabı olan bu virüs hadisesinin içinde rahmetin de gizli olduğunu bilmeliyiz. İnsanlık bir kere daha ikaz edilmiştir. Rabbimizden niyaz ederek demeliyiz ki başımıza gelmiş bu belanın akıbetinde de insanlık elini şakağına koyup "Biz ne yaptık yahu, Allah'ın hilkiyle oynadık, tabiatı bozduk" deyiversin. Umuttur bu. Bazı şamarlar nasihatten daha etkilidir. Böylece azap, rahmet getirmiş olur.

Lâkin oturduğumuz yerden ahkâm keserek birileri için azap, başka birileri için rahmet olduğunu söylersek yanlış işe karışır, haddimizi de aşarız. Allah muhafaza buyursun.

Duamız samimi olacak, tedbirimizi samimi alacağız, samimi tevekkül edeceğiz. Afetten kurtulur, sağ kalırsak gayretlerimiz sevaba dönüşür ama Rabbimizin yazdığı kaderde belaya tutulmak varsa ki ona sığınırız bundan, huzuruna sevaplarla çıkacağız demektir.

İman eden bütün kardeşlerim, başımıza gelen bu virüs afetinden sonra beklediklerimiz;

-Günahlarımızın mağfireti

-Ahirette derecemizin yükselmesi

-Allah'ın huzurundaki yanlışlarımızı düşünüp tövbe kapısını aralaması

-Çile çekmek ve mahrumiyetin ne olduğunun anlaşılmasıdır.

Üzerimize sayısız nimetiyle rahmet yağdıran ve bizi sağlıklı yaşatan Rabbimize nankörlük etmemeli, şeriatını hor görmek yanlışına düşülmemeliydi. Avrupalılar memnun olacak diye kadın ile erkeğin fitratıyla oynanmamalıydı ki yenmeyecek hayvanlardan kebab yapanlara söyleyecek sözümüz olabilirdi. İdrakimiz canlanmalı ve tövbeye yönelmeliyiz fakat hangi tövbe? Kur'an-ı Kerim'in buyurduğu topluca yönelişle; siyasetçiden işçiye, kadından erkeğe, hocadan vatandaşa, âlimden cahile kadar bütün toplum tövbe kapısına koşmalıdır. Günahkârların tövbe etmesinden söz edince de hemen meyhane tarafına dönmenin anlamı yoktur; herkesin omzunda ağırlık eden hataları mutlaka vardır. Namaz kılmayanların namazsızlık hatası, ebeveynini üzenlerin onlara karşı hatası, eşine zulmedenin zulüm hatası... herkes tövbesini etmelidir.

-Rabbimiz musibetleri aracılığıyla bizi sallamakta, kabri göstermektedir. Bütün bu afet dalgaları sakinleştikten sonra, süreç boyunca gözümüzün önüne gelen kabir sahnelerini unutmamalıyız.

-Dünyayı yanlış imar etmemize karşı da uyarılmaktayız. Bunca giriş-çıkış, yolculuk, yıkım vs. helal olsa bile getirdiği sonuçları hesaplamak konusunda düşünmek gerekmektedir. Bir köydeki yanlış, yedi milyar insanlık âlemini tehdit altına almaktadır. Geniş çaplı ve çok boyutlu düşünülmesi gereken bu hadise üzerinde herkes için tefekkür edilecek bir taraf bulunacaktır.

-İnsanlık hücrelerimize yeniden sahip olmak zorundayız. Bir bakkaldaki bütün makarnaları ele geçirmeye çalışmak da bir virüs çeşididir. Ölmeyecekmiş gibi dünyaya tutulmak hastalıktır. Uyanmak ve basiret sahibi olmak Allah Teâlâ'nın önümüze çıkardığı dönüş kapılarından biridir. Rabbimize karşı işlediğimiz suçlar için tövbeye yöneleceğimiz gibi insanlığımızdaki defoları da telafi etmeliyiz. Eşler arasında, evlatlara karşı sıkıntılar için de insanlığa dönüş kampanyalarımızı başlatmalıyız. Çünkü sadece dindarlığımız erimmiş değildir; insanlığımız da ağırlık kaybetmiştir. Yaşadığımız afet, bu kayıpları telafi için harika bir fırsata dönüşebilir. Eksikliği sıradan bir market manzarasında görebileceğimiz gibi başkasının ölüsünü küçümseyerek davranan ama kendisine dokunan hastalık için dünyanın altını üstüne getirmek isteyen tavırlarda da görebiliriz.

-Afetler bizim dost ile düşmanı, merhametli ile merhametsizi ayırabilmemiz için de fırsata dönüşebilir. Çünkü yağmur yağmakta ve boyalar dökülmekte, gerçek kimlikler meydana çıkmaktadır.

-Kur'an-ı Kerim'de okuduğumuz Firavun hadisesine hayretle yaklaşırız. Firavun, Nemrut ve Karun kibirleriyle Allah'a isyan etmişlerdir. Bugün de Avrupa medeniyeti, Allah'a kibirlenerek isyan etmiş ama bir virüs karşısında çöküp kalmıştır. Buradan alacağımız ders önemlidir ve kalıcıdır. Günümüzden on sene sonra her şeyi unutarak yine kibirlenen, kendi icatlarının her şeyin üstesinden geleceğini iddia eden zihniyeti yine göreceğiz. Yine Müslüman nesiller onları hayranlıkla izleyip gözlerinde büyütürlerse tekrar hüsrana uğrayacak, yazık edeceklerdir kendilerine.

Kitlesel olarak Batı medeniyeti, aynı Firavun ve Karun gibi, Allah'a kibirlenmiş ve kendini bir şey zannemişken çöküşlerini görmek de kendi gözlerinin kaderinde yazılmış ve bugün buna şahit olmuşlardır. Biz de şahit olduk.

Fil suresindeki hadise bizden yüzlerce sene önce yaşanmış bir şeydi de onu anlamamıştık diyelim, gözümüzün önündeki bu batırılışı da mı göremeyeceğiz?

Bütün bu olaylar, nimeti ve nimetin yokluğunu bize öğretmelidir. Bunlar yaşanmasa çocuklarımızı herhâlde yalnızca zeytin ve ekmeğin bulunduğu bir sofraya oturtamazdık; ama şimdi egzersizini yapabiliriz. Bir diş fırçalamak için musluğu sonuna kadar açıp fırçalama boyunca da kapatmamasının, bir teneke suyu sırf diş fırçalarken harcamasının yanlışlığını şimdi öğretme fırsatımız var: Herkes böyle su kullanırsa şehrin suyu biter, diyebiliriz.

Sadece su değil, kardeşlik de bir nimettir. Onun da kıymetinin daha iyi bilineceği bir süreçtir, fırsattır bu dönem.

*

Tıbben sağlığımız için yapılacak şeyleri devletin sağlık bakanlığına havale ederiz, bu konuda onlara uymak zorundayız. Müftüye sorulacakları sorup öğrenerek hareket ettiğimiz gibi sağlık görevlilerine sorulacakları da onlardan öğrenir, tıpkı namazımızı müftünün yönlendirmesine benzer şekilde sağlığımızı yönlendirmelerini bekleriz. Sağlık konusunda tıbbın verilerine ve sağlık uyarılarına aykırı davrananlar, müftünün dediğine aykırı davranarak yanlış namaz kılanlar gibi vebale gireceklerdir. Bu hususta bir seçeneğimiz söz konusu değildir. Hurafelerle asla alakamız olamaz: Bunlar hem vakit zayıyatı hem umut kayıbdır, üstüne bir de mal israfıdır.

Manevî kimliğimiz olan psikolojimizin ayakta durması için de birtakım tavsiyelerimiz olacaktır:

1- Yukarıdaki maddî sebepleri yerine getirmenin rahatlığı içinde olmalıdır. Başkalarına iki metreden fazla yanaşmama kuralı mı var? Öyleyse kurala uyulmalıdır.

2- Çok haber dinlememelidir. Bir insana kırk kere deli deyince deli olur mu bilmiyorum ama çocuğa kırk kere “sen hayvansın, amcanın oğlu senden daha iyi” diye diye onu hayvana dönüştürenleri gözümüzle görüyoruz. Haberlerde de sabah yediden akşam yediye kadar kırk kere “durum kötü, filanca gitti gidecek, hastanelerde yer yok, mezarlıklar dolu” vs. türünden şeyler dinlerse insanda huzur diye bir şey kalmaz. Üstelik söylenip duranlar aynı şeylerdir.

İdeal olan bir vakitte ve uygun miktarda, bilgilenmeye yetecek sınırlılıkta dinlemeli ve bırakmalıdır. Gerilimi artıran, boş yere gerginleşmeyi tetikleyen tekrarlar şeytanın işine gelir. Devletin resmî açıklamalarını dikkate almak lazımdır. Çünkü haberleri bize sunan medya mensupları, ellerindeki malzemeyi ne kadar abartırlarsa o kadar fazla puan toplayacaklarını düşünmektedirler. Onun mesleği bu olabilir ama ben dinlemek/izlemek zorunda değilim.

Kendini bu konuda yılmaz ve dökülmez zanneden kardeşlerim aldanmamalı, sonuna kadar dayanabilecek bir beyin yaratılmadığını hatırlamalıdır. Peygamber aleyhissalatu vesselam dahi onca azametli kimliğine rağmen etrafından etkilenmiştir.

3- Bu dönemler namaz dönemleridir. Bunaldıkça, stres arttıkça, daralınca, ödeme problemi çıkınca... daima namaz. Fakat Allah'ı denemek için değil, rahatlamak için. Namaz böyle bir ilaçtır.

4- İstiğfar etmelidir. “Estağfirullah” cümlesine dil alışmalıdır. “İstiğfar edin çünkü Allah çok mağfiret ediyor.” (Nuh suresi, 10. ayet) Biz kendimize göre belki istiğfar edilme boyutunu çoktan aşmış, geri dönülmez düzeye gelmişizdir ama Allah çok mağfiret edendir. Gaffâr (çok merhamet eden) olan Allah'a karşı her an istiğfar etmelidir.

Sözle bunu yapıp fiilen de sözümüzü desteklemeli, ilk iş olarak mesela sigarayı bırakmalıyız. Ağzı alıştırdığımız kötü sözleri bırakmalıyız. Hanımımızı bağışlamalıyız, kocamıza hakkımızı helal etmeliyiz. Mini gibi görünse de adımlar atarak pratik sonuçlar üretmeliyiz.

5- Kur'an-ı Kerim diyor ki: “Ey peygamber, sen içlerinde olduğun sürece Allah onlara azap etmeyecektir.”

O Şu anda toprakta. Ama salavat getirdiğimizde iğimizdedir. Davul, gitar alarak baŐımızdaki virüs belasını kovamayız. Lâkin her gün belli miktarda salavat getirerek Őeytanı da virüsü de kovabilir, milyar virüs ortasındaiken dahi dipdiri bir baĐıŐıklık sistemini kendimiz iÇin kurabiliriz. “Allâhümme salli alâ Muhammedin ve alâ âli Muhammed” demenin en gerekli olduğu günleri yaşıyoruz.

“Sen iÇlerinde olduğun sürece” diyerek teminat veren Allah’ın ipine sarılmak isteyenler hemen bu fırsata koşmalıdır. Bilhassa henüz günahlarla tanışmamıŐ çocuklarımıza söylettirmeli, ailece bunu alışkanlık edinmeliyiz.

6- Sadaka, kötü ölümlerden koruyan bir silahtır. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem böyle buyuruyor. Ama hangi sadaka? Yürekten çıkıp karşı tarafın işine yarayan sadaka elbette. Karşı taraf ayakkabısızsa ayakkabı olarak, babası hasta olduğundan moralsizlik sebebiyle ökmüşse ona kendini yanında hissettirerek; herkesin ihtiyacı birbirinden farklıysa sadaka da birbirinden farklıdır. HiÇ kimse sadakayı tek çizgi üzerinden (mesela para vermek) anlamaya daraltmamalıdır. Paranın işe yaramadığı sadaka zamanları vardır.

Her dara düşmüşün muhtağ olduğu sesler vardır. Bir kasa dolusu para gönderseniz mutluluğu yaşayamayacağı anlar vardır insanın. İhtiyağ ve mutluluk ne iğinse sadaka da her zaman odur.

7- Kur’an okumak da bir başka manevî doping ihtiyacımızdır. Eskiden bir sayfa okuyorduksak artık on sayfaya, bir cüz okuma alışkanlığımız vardıysa on cüze çıkarmalıyız. Kur’an’la dolmalıyız. Günde bir cüz Kur’an okumayı severek yapan insanın moralini bu dünyada hiçbir Şey ökertemez.

8- Ne kadar dua edersek Allah’ı o kadar yanımızda hissedeceğiz. Öyleyse ona ne kadar muhtağ isek o kadar dua edelim. Başkasının dualarına ‘âmin’ diyelim elbette ama kendimiz de namazlardan sonra seccade başında, Arapça Őart olmadan, iğimizden geÇen duaları edelim. Kendimiz, akrabalarımız, kardeşlerimiz ve bütün müminler iÇin.

اَلْحَمْدُ لِلّٰهِ رَبِّ الْعَالَمِيْنَ. وَصَلَّى اللّٰهُ وَسَلَّمْ عَلٰى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَىٰ اٰلِهِ وَصَحْبِهِ اَجْمَعِيْنَ.

Âlemlerin Rabbi Allah’a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.